

DANIEL MUREȘAN

LUMEA ȘI NOI

Cartea a apărut și cu sprijinul Băncii Cooperatiste Băimărene,
Baia Mare

Coperta: Anca Pintilie
Ilustrații: autorul

Copyright © Daniel Mureșan, 2007
© Casa Cărții de Știință, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MUREȘAN, DANIEL

Lumea și noi: prozo-poeme / Daniel Mureșan;
il.: Daniel Mureșan. - Cluj-Napoca: Casa Cărții de Știință, 2007
ISBN 978-973-133-038-9

I. Mureșan, Daniel (il.)

821.135.1-1

Director: Mircea Trifu
Fondator: dr. T.A. Codreanu
Tehnoredactare computerizată: Andreea Hadâmbu

Tiparul executat la Casa Cărții de Știință
400129 Cluj-Napoca; B-dul Eroilor nr. 6-8
Tel./fax: 0264-431920
www.casacartii.ro; e-mail: editura@casacartii.ro

DANIEL MUREȘAN

LUMEA ȘI NOI

prozo-poeme

CASA CĂRȚII DE ȘTIINȚĂ
CLUJ-NAPOCA, 2007

DE FELUL ÎMPLINIRII

Câte invenții: iată cântarul, simetria,
repetiția și alternanța...
Mănuim formele spațiale cu simțirea, judecata și înnoirea
Am găsit, la ivirea noastră, jucării în formă de flori,
Baloane, înșiruri de mărgelă,
Mașini și pistoale – ciudățeni imense –
Și cărări printre aștri
Dascăli ne-au învățat să ne ducem la izvoare;
Toate o să pară ușoare și grele
Învoiala cu vise ne tulbură.
Îngenuncheri și extaze
Cugetul – lanț de inele
Și că nu știm să ne cumpănim iubirea,
Lăsată pradă privirii;
Ea – temelia și freamătul fericirii,
Că prea o dăruim pe neguri.
Puțin lăudate intențiile, vrerea, răbdarea –
Totul atât de mic la modul împlinirii.
Ca întrecerea să fie pe măsură,
Divinul a creat cele văzute și nevăzute,
A cioplit concavități nesfârșite
Și-a zis : « descifrați tabloul, că se vor da premii »
Omul le-a acoperit cu spirite, nuanțe
și plinuri.

GRAIUL ȘI ONOAREA

S-a descoperit prețul vorbirii
și al muțeniei ce înalță durerea
Față de fiecare cuvânt
Plecăm capul la poartă după poartă
Ne confesăm celor ce ne împărtășesc soarta
Tot cuvinte și iată vorbe la dorințe și promisiuni
Unde este înțelesul demnității?
Înțelesurile sunt aviditățile satanei
De mult și de azi obligații la îngenunchere
râvnesc onoarea
O văd în vise
Ziua vine cu ea rușinată
Glasul se pierde în tăcere
Bâta, coasa și securea se rotesc și izbesc
Sfârșesc doar prin a se lovi
Nu suntem pregătiți să vorbim
Nu știm când să tăcem
Graiul și onoarea s-au născut în blestem.

UTOPIA AMÂNATĂ

Dacă pașii hotărâți ar tăgădui răutățile
Am da zărilor viselor trezite
Și triumfurile în rațiuni și încântătoare glasuri
Defăimata răutate n-ar avea loc sub stele
Adâncurile și acoperișul lumii –
Cu imensitățile rătăcite
Decorate ar fi de uriașa, măreața cinste,
Cu dumnezeiasca viață a purității
Dar iată! Pe cât de câștigătoare
Pe atât de înfrânte gândurile,
Purtările ce le stau în umbră
Cele ale simțirii înmuiate în fărâma faptei
Nu scade neputința, nu se înalță iubirile
Pământul nu alege o zi întreagă fericită
Coroana muncii se arată și dispare
Pasul înainte se dă înapoi-
Adevăruri în trecere, iluzii nesfârșite
Veșnice himere în și printre noi.

O MINUNE CRITICĂ ȘI PIOASĂ

De la venirea oamenilor aici,
Cu primul până la cel de-al șaselea simț,
Oglinzile le apar ciudate.
Cu tresăriri se deschide orizontul clipelor,
Sunt vesele, nepăsătoare, dezolante
Începătorele păreri tot călătoresc
Din peșteri la ceasul rafinat de astre
Dirijorul le unește, le desfiră
E socotință – poate de critică inspirată
Și cheamă la acorduri conflictele,
abuzurile și câștigurile momentelor de pace.
Ajunși la înțelegerea lumii, efortu-i stăruitor,
Înălțate de viață și pierdute de risipirea-n moarte –
Fotografii de o clipă și adausuri ultime.

Meditațiile își încropesc simboluri noi,
Măsoară, schimbă viața
Caută de zor ce știu mai bine – împletit de savanți și poeți
Se iuțesc bătăile inimii,
În lacrimi de iubire și ură, născute din dragoste și păcate,
Merge acordul înainte – cu primiri în zbatere,
Abia ținându-se pe picioare
Pe toate paralele și meridianele, frica strecurată îi pilduitoare
Silită de viață să mai uite.
În ceartă cu sine e mintea
Când se plânge de enigme, de vremea ce arareori ascultă,

De netrebuitoare puțințe ce-și râd de cele folositoare și închircite,
Și chiar când e pioasă
La fiecare pas se joacă cu autoritatea înțelesurilor;
Leagănele prunciei, ale eresurilor.
Judecata-i religioasă, dreaptă, eronată, hidoasă....
Așa cum este vrea să rămână.
E minunea noastră.

LUMEA ȘI NOI

Puterile ni-s diferite
Se văd după ingenuncheri și anevoioasa ridicare,
Nu-i luată în seamă apriga ori blânda supărare
Forțele aduc greutate în jurul unei punți,
Gata să se prăpădească –
Bunul simț ne previne; câștigurile să fie puse la loc,
în clipa următoare
urmează calea prețuitului înțeles;
Cunoaște fiecare în pete de culoare –
În semne cu linii și puncte neînțelese.
Și dacă așa e viața,
Limpezirea vrerii sale e dispută cu nesfârșite înțelesuri
Chemate-s toate de lumea în prinsoare.

Este nehotărâtă și nu alege partea cea mare –
Poate rămâne așa până la moarte,
Dacă neașteptarea nu-i va fi speculată de cei puțini
și decizi
Izbesc continuu timpul, locul, părerile inimii,
Să-și ajungă destinul
Poate rațiunile și smintelile venite de la big-bangul lumii
Deși îndemnurile înaintării ne aparțin,
Emoțiile și lacunarul merg în față,
Clatină și zădărnicesc bunul simț.

Așteptarea e pusă pe ruginite talere
Și toate din lumea noastră sunt libertăți
constrânse,
mersuri nemulțumite.

ÎN JURUL ESENȚEI

Esența este importantul, inima în
jurul căreia se țin strânse alte inimi,
dar și vasele sanguine ce-i dau viață.

Ele, esențele, pot fi corpuri, spirite.
Au naturi diferite ori imprevizibile îmbinări
Radiază în vecinătate sau în propriul nucleu
Legături cu forme verbale, poate doar
Simțite că au adâncimea, rezonanța cuvântului.

Chemați de esențe suntem să ne împlinim înălțimea
În neîncetata preschimbare.
Temeiul nostru se dovedește după procente, puterea
De a măsura, a vedea, a pune la loc tot ce ne
Înconjoară și ne înrăurește,
A duce puțința la capătul ei, la înălțimea suprafeței
Pe care se construiește triunghiular, pătrat și rotund
În atâtea feluri

Cum ne urcăm trăirea spre miezul lumii?
Ne întoarcem capul, fixăm orizonturile, ascuțim
Auzul, iuțim pașii, surprindem clipa, apelul de
Prezență.
Simțim importantul, unicitatea, chiar dacă nu pot fi

spuse...
A rămas obolul și bucuria umplerii conflictelor și
cumpănelilor cu simțirea, gândul, curiozitatea și lupta
de a găsi

SE DESCHID LIBERTĂȚILE ȘI ILUZIILE

A prietenului și a dușmanului putere și a oricui
Când spune, privește și face pasul,
Zice cu gândul ori cu fapta
Spre mijloc, colțuri ori dreapta
E volnicie împărțită cu soarta
Toți te întreabă e sau nu înavuțire?
Dacă ai păgubit, libertatea a găsit încă un prost
Cine mai știe – setea s-a înecat în lăcomie
Nu îngrădi slobozenia celui alt
Este primul alineat în definiții
O cere dreptul la viață
Vin pretențiile fiecărei coronițe
Travalii cu nevinovate nepăsări
În lumea mare, vrut-a a fi curtea ta cu prispa
Eliberare a cugetului
Clarobscur de la începutul lumii-
Dar și vrere eternă de a fi stăpâni
Ne apare în față în mărginire de cercuri
Undele lor nu se mai isprăvesc,
Dar se întrepătrund cu mofturile
Sunt vizibile și invizibile
Ne încetează și ne deschid orizonturile, iluziile

SPIRITELE SĂ NU RĂMÂNĂ SINGURE

Vise cu apropiați
Cei mai mulți plecați pe tărâmul făgăduielilor
Sunt regretați...
Se poate vorbi, dar nimic nu li se spune
Despre durerea lăsată –
Gesturi la morminte să nu rămână singuri
Vorbirea este durere
Și nu răspund plecății la ea;
În loc de bucurie ar aduce întristare în rai
Or, spiritele drepte nu vor să audă de orori
Tărâmul celălalt nu aude
Nici tata de la Cotul Donului nu mă aude
Spiritele-s surde
N-au vrut să părăsească un tărâm strâmb
Pentru unul drept
Pedeapsa a fost surditate și tăcere
Sunt mulți, cerul fără capăt
Taifasurile lor ar putea fi îndelungi-
Ce să facă cu timpul veșniciei?
Să-l umple cu dialoguri, cu zilnice schimbări de roluri
Ar avea timp să învețe un grai al lor.

REPLĂSMUIREA OMULUI

Cine a făcut semințele și fructele
pe potriva, pe gusturile atât de diferite –
Și lumea se conduce că vrea el?
Și la copii, savanți și poeți grimasele se
scufundă în zâmbete ciudate?
Și a crescut din piatră seacă bogății
Avuțiile le-a urmat cu stufoase regrete
De dorește înțeleșuri, le avem în câtimi, până-n jumătăți
Iată întrebări ce izvorăsc și seacă încrezuta minte

El mai întâi și-a împărțit timpul în orare
Au urmat într-o zi oarecare găzele, pentru feluritate și
plimbarea concertelor
Inspirații pe care le mai aplaudăm

În una din ere a plăsmuit omul în zbateri
I-a dat multe căutări și-i mai dă și azi,
cu speranțe, cu deversări secate între viață și moarte
Și ceva pe care insul nu-l recunoaște și-i dă mereu
„Să sporească speței și celorlalte ființe viitorul”
După obicei a aprobat.
În aceeași clipă îi zice că el, omul, avea ideea,
Că înțelepciunea-i bună, că are fler și destul mister
Și-l tulbură pe Dumnezeu
Și Marele vrea să-l mai plăsmuiască o dată fără păcate

EUL CERE

Toate cele iubite să umple sufletul
Aruncați în gura leilor cruzimile
Cât vezi cu ochii, coruri de îngeri
Poeme recitate aici și printre sfinții din meleagurile înalte
Stăpânire în fâlnicii, orizontul să crape de neîncăpere
Dacă sunt legi să sporească drepturile
Desfătarea să crească, să nu se oprească
Zile și nopți – festine potolite ori despuiate

Cu noi deodată să vină banii
Un lanț viu de monede să ne lungească anii
Doar viața-i în timp dată
Și ultimele primăte au supraînălțată poftă
de unică dreptate

Cine poate ucide moștenirea frugală?
Ce a vrut când a dat-o pentru cei mulți?
N-a știut că nedreptățește?

Să se clădească, până la al nouălea cer, împăcarea inimilor
Dumnezeu să se minuneze de gândurile ce ne șoptesc
că nu mai avem ce pofti.

NEMULȚUMIREA

Și cei ce se cred răsplătiți la începuturi
Se vor căina cu veșnicii nemulțumiți –
Uite că nu avem avere,
Am moștenit-o, câștigat-o,
Dar nu-i cea mai mare.

Nu-i recunoscut spiritul ales
Nu sunt vădite talentele
Siguri nu suntem de vocații
Chiar noi le persiflăm
Ce să mai vorbim de alții...
Dacă ceva e cert, ceilalți la fel l-ar găsi

Avuții încununați în destoinicii sunt rari –
și ele efemere,
Nu sunt fericiți și nu-i fac nici pe alții

Cei din apropiere, de la ecuator la poli
părăsesc viața în plânsete, cum au venit,
Mai rău: cu doruri grele

Îți vine rândul, e graiul datului nemilos
Locul în lanț nu se pierde
Pesimismul nu are destule fire de temei?
Căutăm prietenia, încântare și alte argumente
Găsiți-le, aflați mulțumirea...

Să fim sănătoși!
Dacă ați fi întârziat puțin, erați aici mai devreme,

Cine știe cum v-ar fi răspuns cei găsiți în locul nostru acum.

CHEMARE, UNIRE ȘI OFENSĂ

Chipuri cu înfățișări și gusturi diferite,
Și ce frumoasă strângere de mână
Se invită la marea prietenie, punându-și palma pe inimă
Ținuta frăției a noastră stăpână
Dar gesturile acestea țin de sfera actoriei și viziunii
Care au fost cei puși pe încălcarea coeziunii?
Au fost apropiații în campanii
După marea reușită au format gruparea minunii
Au gândit o frăție cu cei numiți dușmani și ticăloși
Sunt alături albul cu negrul tăciunii
Bizareria este turnată în vorbe; zgârieturi în loc de plăsmuire
Chemarea la o viață curată e luminată de învrăjbirea
inimilor întunecate
Și fără rușine propusă să fie de noi judecată
Ofense în loc de făgăduieli în

fața poporului, a Bibliei, a Tatălui ceresc
Chemarea la unitate a devenit un spici filmat
Peste timp să ne amintească cum oamenii pretinși cinstiți mint

VINOVĂȚIA

Noi și ei puși în continue vârtejuri
Pentru ce ne vine, pentru rău și bine
Ne abatem și știm că n-ar trebui
Închidem omenia și călcăm pe alături;
Nevolnice obișnuințe
Nesocotim culpabilizarea zilelor noastre puține
Pilde de promisiuni cu rămânerea pe loc
Copiii ca și noi se vor purta
De ce atâția tirani și unde e prihana?
Ne-am spus diplomați,
Un cuvânt din istorie furat

Ne scuzăm că metehnele nu le-am cerut
Viciilor, mulțimi de nesocotințe
Le opunem străduințe, mai rare ca zilele de Paști
N-am alungat suferințele celor apropiați
Era lesne și-n rugăciuni am fâgăduit
Ce-i de făcut, ce-am oferit?
Să vină zeii să ne împingă cu piciorul în fund?
Insensibilitatea nu vrea povețe nici din clipiri
Și dacă zburciumul nu vine
Și nu ne putem spăla vinovăția –
Ne-a rămas școala propriei nenorociri

DOTA SĂRACULUI

Nu știe și-ar vrea și el să adune
Îi numără pe cei ce-au reușit
Din loc în loc vasele-s pline
El a nimicului a rămas

Voi fi bogat în cealaltă lume
Dreptatea îmi va da și mie glas
O, îmi zic prietenii, nu crede în glume!
Dota săracului e canonul amânat –
Ochi triști, guri flămânde fără nume

ÎNDEMNURILE ȘI IZBÂNDA

Inscripții, inscripții și iar afișe
Îndemnurile la muncă, gestică fierbinte
Au sorți de izbândă, istețe suporturi
Ne spun mai vechii și noii lideri că îndemnurile-s sfinte
Trebuie să învățăm

Călăuzitorii biruinței vor muncă, ocupații
Pentru România și onoruri străbune
La vise nu se primesc bonificații

Măinile stau lipite în semn de închinare,
Pun semințe pentru trebuințe
Voci și priviri îi îndeamnă pe rămașii în spate
Să nu-și cruțe obolul; întinează sporul,
Roadele, izbânda și îndemnurile sfinte.

MINCIUNA SPĂLATĂ ȘI ADEVĂRUL OFENSAT

Este ofensat adevărul
Se vede nesocotit, înjumătățit
Neînsemnată este dezvinovățirea;
Trăim ca și alții

Ascultăm minciuni, nu le știm întinderea,
Putere de a le opri nu avem
Tot al treilea își acoperă urechile;
Obosit de propriile născoceli

Desaga nu mai suportă adausuri
Detestările devarsă
Mâna acoperă și gura,
Oprind torentul verbal

Din timpuri străvechi,
Minciuna a făcut câștiguri
De n-a fost isteță,
Ofensați i-au fost maeștrii –
Și au făcut depresie
Cu agerime și-au spălat rușinea,
S-au născut cu vocație!

CU MÂINILE ÎNTINSE

Ochi și urechi la ce lăsăm...
Atenți la averi și odrasle,
Cadouri, demnități, înalte onoruri
Binele să vină ca-n basme

Stăm cu mâinile întinse,
Ochii gata să primească
Și iată! Ne apare în față
Doar un boboc de floare
Cât de mare-i așteptarea –
Și inocentă arătarea
Să întindem mâinile, să-l frângem?
Ne zice taina, credința, învățătura
Să-l lăsăm să crească mare.

CE VEDEM?

Ce vedem este locul imensității
Munții, dealurile, câmpiile, vegetația
și vânturile și ploile cu felul lor
Noi avem propriul loc.
Suntem diferitul și chiar opusul lor trebuitor
Cugetul este pus pe găsirea de asemănări cu natura
Și mai ales pe transformări ale ei
În dimensiuni și forme,
În frumusețe, în originalitate.
Este adevărat că-n colțul de univers
în care trăim
găsim și multă perfecțiune
ce ne supune-n imitare, în propria schimbare.
Uneori, vrem să-i egalăm măreția
Și pe loc recunoaștem că ne lipsește veșnicia.
Alteori ne arătăm grandoarea
Am descoperit ușor diferența dintre cuget și lipsa lui
Pentru tot restul a ceea ce ne apropie
La noi a vrut să se așeze valoarea
Ca să se mândrească puterea de creație
A omului cu atâtea chipuri găsite
Și-a săpat în stâncă forma,
A obligat natura să-l imite
Ne înțelegem vecinătatea, c-așa ne cere
O imaginară lege a configurațiilor liniare și spațiale;
Se pare pentru un principiu de logică, de unitate.
s-a descoperit că profilurile sunt nepuizabile,

sunt bombate, ascuțite, dreptunghiulare, sferice
rotunde, strâmbe și drepte în atâtea feluri
reflectă în incipență, ori la final, chipuri și proveniențe.

OAMENI CINSTIȚI

Oricine sunt și oricare ești vom face
neconținut ceva pentru a ține puntea vieții.
Necinstea este la lucru sub acoperirea
Nevoilor pieții.
Împodobirea eului chiar și-a atras programe pestilențiale.
Cu argumentul că integritatea este o piedică
A afirmării noastre libere – din niște considerente morale.
Cine nu știe că înclinarea spre rău este mai mare!
Nemernicia întinde palma la câștiguri,
desigur cu apăsare
în fața iubirii regrete și mirare.
Pentru o arătare doar neschimbată a omeniei
Se cer înrolări continui de partea onestității.
Necinstea, oricum, nu se poate rări mai mult
decât o lasă ucigașii cinstei,
numiți și groparii bunătății.
Necinstea, răutatea, pe față osândite,
un semn de normalitate.
În alt chip sunt privite în spate, în intimitate.
Admirabilii ani ai uceniciei la stindardul omeniei,
Dacă ar lipsi n-ar avea înțeles nici dăruirea iubirii.
Am fi un amestec între puțină creativitate
Și multă bestialitate și prostie.

LUMINĂ ȘI FLORI

În obișnuitul vieții corectarea nefirescului
înseamnă călătorii de prietenie și de cunoaștere,
știință și poezie.
Și fără întrerupere, roadele minunilor tehnice
Și multă, mai multă credință.
Soarelui i s-a găsit explicația: arde pentru înmugurire,
creștere și coacere și refacere,
pentru un strop de viață.
Credințele religioase, dacă respectă Dumnezeuirea,
Aduc raze de iubire și nasc înțelepciunea.
Dar nu oricum.
În preajmă le stau întregirile cu roadele culturii,
Acțiunii și zămislirii.
Truditorii pământului
Au învățat că nu sunt singuri,
Dacă țin în palmele lor flăcări care
Luminează împrejurimile.
Strânse la un loc micile pâlpâieli fac din noapte zi
Și darul este mare pentru vlăstare,
pentru puterea zilei și necurmatul mers.
Se construiesc și nu se mai sfârșesc
Lucrările de temple strălucitoare;
Bisericile bucuriei și smereniei.
Pentru primirea luminii să fie toate speranțele,
Zidirile, toate îndreptățirile și purificările.
Normalitatea înseamnă lumină și flori.

ASEMĂNĂTORI ȘI DIFERIȚI

Forța este ruda noastră ori nimicul
Dorințele ne sunt mamă și tată
Ochii și culorile ne privesc neamul
Feluri de a vedea și auzi lumea.
Ne apropie dăruite talente,
Simțuri, infinite proiecte puse
în profunzimea judecății
Uneori, rar de tot, avem și purtări de sfinți
Dezonorabilul este compus
din minciuni cu avidități și vicii
Nu le știm la toate numele
Drăcescul presară
democrații și nuanțe
Prin ce ne asemănăm ne și deosebim
Iubirea de om se luptă cât poate...
Pe tărâmul nostru defilează genialități,
Dar și idioții puși deopotrivă pe rele
Rasele diferite, limbile vorbite, averile
Pot fi puse pe talere,
Oricât ne deosebim
Dar cât de evidente ne sunt lumina
ori obscuritatea,
Închipuirea, prețuirea mică sau mare,
Puterea de a-l imita pe Dumnezeu
în croirea unor lumi paralele

PĂRINȚII PARANOICI

Ce imagine neinteresantă și atâția
ochi privesc
Imaginea este interesantă
și nu este privită,
Nu-i cunoscută, percepută
Puși să poarte portrete
„Indiferenții încep să le laude
Ce-a fost a trecut
Dar vin articole de lege
Răspunderea nu poate fi declinată,
Se înfierbântă uitarea.
Să memorăm acum și totuși să uităm!
Mai bine să cercetăm vocațiile,
să retușăm ridurile
Să retezăm malformațiile
Oare ne pricopsim?
Avem și specialiști în imagine,
doctori în reprezentare,
Care ridică la puterea decadei
câtimea virtuților
Se forțează condeie,
aparate foto și clișee
Se găsesc simboluri
ce amintesc sublimul
Se caută ipostaze în care neizbânda transfigurată
devine victorie
Icoanele au croit danii,
să amăgească, ba chiar să bucure,
Dintre marii criminali cu lumea lor
îmbrăcați în țesături de aur

Omenia a fost încorsetată
în hainele groazei, dezonoarei
Cursul istoriei a întârziat
N-au fost făcuți părinți vampirii paranoici.

CE CĂUTĂM?

Ne căutăm înfățișarea și o comparăm cu a celorlalți
În tot ce facem avem înaintea noastră plină de nevoi
O râvnă și o plăcere de a încerca
și de a alege pentru a culege
De la un timp începem să ne bucurăm
de iluminarea
pe care ne-o aduce prezența încleștărilor
și împăcărilor
dintre câte ne înconjoară,
dintre atomul mic și universul mare
Vrem să accedem la o înaltă poziție socială
și ne izbesc legi și reguli,
ce amână dobândirea rangului dorit.
Începând cu această noutate ostilă,
răscolim noi constituții și cutume,
noi povețe
Voluntar, întâmplător ne controlăm,
judecăm datele obținute
cu legăturile și pretențiile sușului
Și nimic favorabil în atâtea volume
Ne uităm spre prietenii, colaborări
locurile sunt ocupate.
Ne verificăm drepturile, avantajele firave
și puterile de a pătrunde la purtări frumoase.
Drumul este liber, renunțările fără sfârșit,
Sacrificiile se cer în fiecare moment reinventate.

CU CÂT CURAJ

Ți-ai pierdut șansa din bravură și neinspirație
Poate că îți surâdea.
Nu te-a lăsat firea să mai aștepti
Este posibil să te îndrepti după măsură?
Încumetarea ta poate să fie din nou rea,
O cale nedezmășită a bărbăției ori
una a prostiei.
Cei dăruți doar cu puțin curaj nu se știe
dacă -s îndrăzneți sau lași.
Gândul la măsura fricii strecurate nu-i
face decât fericiți, ce supărător destin.
Suntem adesea în oroare,
Picătura de curaj, dacă o ai nu este o mare,
nici chiar un strop;
Poate o idee în lacomul pahar
Și așa căderile le pui pe seama fericirii
ce se arată zgârcită și de neprevăzut,
Dată mereu cu o măsură neîmplinită.
Dacă temeritatea este o brumă, dovedită
în floarea vieții –
Ea mai este și partea slabă a cuplului
curaj-lașitate,
Vine să adeverească această împărțire
nedreaptă promisiunile pierdute și uitate,
experiențele zăcute,
Pentru măsura ce o crezi că după dreptate
îți revine.

FRUMUSEȚEA ȘI HIDOȘENIA FIRII

Totul și nimicul sunt parte a firii schimbătoare
Și crăiască și diavolească zestre
La Soare răsare norocul vine cu paharul plin
Nenorocirea, la amiază -sigur seara cu
uscata moarte

Datul ne apare după ce i-a trecut vremea
Istovitoarele strădanii ne sunt făptură,
De-i domoală, de se aprinde vrerea

Ne îndreptăm spre suflete
Alegem și nu știm ce-am ales
Privirile se întorc,
Se întind mâinile; caută alte zări

Mulți visează,
Câțiva preschimbă visele cu bucurie
Urmează cei ce arată viitor de roade
Figuri ce răspund la calcule precise,
La secțiunea de aur-
Ce cumpănă izbitoare

Familiară ne-a devenit elipsa;
Uimitoare încropire, dată fiind de mersul
De dincolo, de dincolo și dincoace de Soare
Și câte nu imită; e roua dimineții,
aleasa-ne înfățișare

Jinduim cunoașterea întregului ascuns
Dorim marele necuprins, neînvins

Vrem cercul pentru utilități
sau măreția-i rotundă
Poate ca să ne învârtim în jurul lui...
Și steluțe în construcții-amintire mănoasă,
Întâmpinare omenească la cerul înstelat.

NECINSTEA URCUȘULUI

Atâția ziditori, atâția vizionari
au adunat cu prețul vieții nestemate,
Pe care încă le-au încărcat cu spirit
și lutul pritocit – pentru posteritate

Le-au forțat să oglindească voință,
simțire, chibzuință.
Dreptate se așteaptă de la un moment la altul
și de la urmași, cu stăruință

S-au găsit epigoni cu suitura din fașă pregătită,
N-au avut nimic de ales din creația
atât de greu făurită,
Doar să-și pună o iscălitură
pe universul zămislit:
Alături de geniu, o progenitură

Probitatea celui ce după oboseală stă demn
este călcată de o altă rânduială,
De cățărarea prădătorului ce-i stă pe cap
Îl cuprinde între aripi pe timpul furtului,
Hoțul să-și arate o altă anvergură

Pungașii de drum mare
Au tâlhărit ce-au aflat în cale,
Semeni fără dispensă de sărăcie, mamă, tată
De la ingenui la netoți.
Nu putem numi toate categoriile de hoți
Îi auzi zicând cu patos „Dumnezeu în ceruri,
iar noi pe pământ”

TIMPUL ȘI PROGRESUL

Toate lucrările se fac pe orizontalele și
verticalele timpului.

Un ciclu distorsionat, neinspirat poate să surprindă
în fazele necoapte rodul ce-și așteaptă împlinirea
Pentru a ridica spre bolți înalte voința, acțiunea și simțirea
așteaptă, din motive de susținere a edificiului,
orele în care să fie țesute în medalii convingerile pricepuților.
Timpul marilor maeștri lucrează după legități decorative –
Cu inspirate alternanțe, simetrii și asimetrii.
Se așteaptă progresul.

Se fac previziuni și se amână

Până la urmă și combustibilul din Soare se consumă

Așteptăm prin omenire pași înainte.

Nimicul, neantizarea este departe.

Mai avem răgaz pentru a mai înscrie cercuri,
a mai pune contraforți, a zidi până la punctul de sus

Se schimbă datele-vin și pleacă,

oare ce sens au avut ?

Plafonările se certifică.

Câștigurile sunt ținute în câtimi de o zgârcenie greu de crezut.

Savanții își împart intervalele pentru înălțarea cugetului,
ameliorarea trupului, a răgazului ce-l petrecem pe Pământ.

În partea cvasitotală a ființei domnește indiferența,
dacă nu spiritul de vendetă.

ATRAGEREA VOINȚEI ȘI A RAȚIUNII

Ne încurajăm spunând: Nimic nu este peste putință,
Dacă avem minte, chemare și voință.

Ne folosim intelectul cu toate că nu stăpânește în
măsura cerută împrejurările, nu le face surăzătoare și
pregătite să-și aștepte drept răsplată o dată cu visele,
idealurile și faptele.

Fiindcă avem inteligență, o vom chema la rodirea
efectelor. Numai așa așteptările au o șansă.

O să dialogăm cu rațiunea și-i vom spune să
înainteze, că o chemăm să-și arate energia vie
pentru sănătatea celor mulți, pentru omenie

Să se hotărască și să-și petreacă evoluția
cu treptele-i mărețe printre noi

De mai stă în apatie va dispărea speța – și ea pieri
și nu va fi loc pentru voință și rațiune, pentru cununi

Să pună umărul, să-și găsească cadența pe calea virtuții.

Nu te poți opri de la vocația de a ridica și perfecționa instituții

Nu te scuza că te zbați între conflicte și nu găsești
calea virtuții.

Vei avea de luptat în vecii vecilor, dacă-ți asumi
rostul celor mulți, pentru a te face punte a dreptății.
Vei surmonta veac după veac și vei promite integrale
evoluții pe întinatul drum al purității

SPIRITUALITATE ȘI DIVERSITATE

Să fie spiritualitatea o frumoasă recompensă
primită pentru caznă, țeluri și potolirea
întunericului ce ne înconjoară?

Și cei care nu cred în forța minții, ci doar
într-un destin implacabil sun scâldați
toată viața de idealitate.

Imaterialitatea se naște din încercări și vise,
din pătrunderea, din amabilitatea și datoria celorlalți.
Este o formă zeiască de voluptate.

Tâmplesle sunt rezemate de palatele cunoașterii
și culturii, obrazul lipit de bisericile cunoscute.
Chipurile copiilor sunt însetate de risipirea îndoielilor.
Desprinderea umanului este pusă în legătură cu
purtarea frumoasă, urmează cititul cărților
și nesfârșite verificări și demonstrații
în jurul enigmelor.

Mintea clocotește în fața puținței de a crea avantaje
ca și în fața dezlănțuirilor pământului și cerului.
Adâncimea ne este un dat al forului interior.

Omul este, cu măsura ce-l însoțește,
un spiritual, un acomodat la diversitate.
El știe să-și însușeze câștigurile și mai știe
să vorbească cât trebuie despre eternitatea
neînțeleșurilor.

NOUL

Căutăm spre nori, spre acoladele cerurilor
pentru a ghici cum este închis noul și vechiul
Cum ar putea noul rămâne,
cum să nu -l pierdem din vedere ?
Primele tatonări iau forme geometrice.
Se străduie să intre în asemănări cu noi.
Gusturile sunt împărțite după repetiții și noutate
Nu se știe de unde le vine prezența.
După ce măsurători se păstrează una
și de unde începe cealaltă.
Și dacă mai puțini sunt interesați de individualitate,
ea nu se pierde.
Efectu-i exaltat de o dragoste ancestrală
E păcat că originalitatea, mai cu seamă în artă,
poate să fie o bizarerie lipsită de înțelegere,
încântare, așteptare.
Mai rău ce se poate? – să umple mai mult
paharul urâtului neexpresiv ce ne înconjoară
și căruia nu-i găsim evitare

OGLINDA SUFLETULUI

Căutăm orizonturile, aproximăm mărunțișurile
Ochii deschiși visează să întindă mărimile,
dorințele, alegerile
Ne deschidem glasul cu dreptate, lovind abuzurile
Oglinda sufletului se plimbă și clipește mereu
Își arată iubirea.
Se deschide și închide – vrea să povestească
moștenirea și subtilitatea-și, din păcate
pentru a ne face martori ai mărginirii.
Când ochii își trag pleoapele, când nu se
pot privi-iată rușinea!
Viciile ferecă oglinda sufletului.
El, minunea noastră, de câte ori nu vrea
să adăpostească ori ce și oricum, rămâne
măreț
Alte priviri, ce păcat, pot însoți bestialitatea cu
seninătate
Stăpânii îi terorizează, lăsând nimicniciile
să se scurgă în voie.
De ce zice stăpânul lor să fie toate scursurile
prin voi oglindite – doar v -am dat mari
lecții de actorie
Ce nevoie avem de oglinda sufletului?
Ne vom înțelege prin închiderea ochilor.

CE VOR?

Clipele de încântare fără întrerupere
Dar câtă constrângere.
Veștile triste îndeamnă la ce se poate ajunge;
Să se bucure mult mai des într-un ceas.
Bucuria nu-i dată peste cumpăna suferinței,
Că-i legea firii.
În zadar se cer povește chibzuinței liniștitoare
Ea și sperie și-i pieritoare

Vor construcții în oaze și pe crestele munților
Și alți piloni – și iar fundații
Intimitatea, iluzia mută castelele,
Să nu se știe de plecarea, venirea plăcuților;
Îmbelșugate și întinse recreații
Pe cei mulți îi preocupă stridența celor avuți
Iar frunzișurile denunță brutalitatea pașilor,
Sărbătorească cu drag absența stăpânului

Silnica conviețuire este clară
Ramurile se inspiră din cupa trufiei
Se înalță, încovoie – cerând preeminență
Își măsoară an de an rezistența
în fața veșniciei.

OBOSEALA

Nesfârșite învoieli la muncă, schimbări, alianțe-
așa se petrece viața.

Pe cât nu îndreptățesc, pe atât și îndreptățesc
speranțe.

A început să se sperie și lenea trezită de
neputința placidă.

Tolăneala se termină, dar tot în visări
Reaua voință, vinderea a tot ce nu-i al tău,
adunările de averi, pentru unii ce scumpe
însușiri.

Pentru alții ele sunt moșia dracilor.

Toții mamonii au fost neostoiți în banchete
la pomeni, în gratuite plăceri.

Ei nu vor să plătească nimic, fiindcă cum
alt fel, au obosit-ori amână pe mâine.

În locul lor plata o fac cei ce-și cântăresc
fiecare firicel de pâine

De vină ar fi o delăsare prea mare,
ritmurile încete. Am vrea noi să iuțim pașii.

Apatia ne oprește din nou. Mersul câștigă
în lentoare...

Țigăncile de meserie ghicitoare ne arată

pe un cadran pe care-și mișcă bobii,

că timpurile ne-au fost programate

fără potență și puse în dosare.

Și totuși, să nu fie altceva decât o simplă delăsare?

Să fie de vină opacitatea în fața dregătoriilor subtile

ce ne absorb truda nedoveditoare?

Să ne fi născut pentru toți vecii lipsiți de vigoare?

În timpul în care discutăm, liderii se foiesc

în șezlonguri moi, se sprijină în mâini și coate,

îndemnați de sfătuitori își caută ceva de

negăsit pentru virilitate.

Își pocnesc degetele, cască mereu și declară

că de mâine li se arată spontaneitate

SUNTEM MEDITATIVI?

Aproape toți din târgul nostru și din țărișoară discută și iar analizează, nu pentru că sunt născuți să cugete asupra vieții din conștiente puncte de vedere, nu pentru că ar fi naturi meditative, ci mai degrabă din teama de a începe ceva practic, din presentimentul că nu ar avea energia care să crească într-o faptă

Și totuși de la o fragedă vârstă au înțeles eroii, acțiunea lor.

Au văzut și văd pe atâția ce-și preschimbă energia în tumultul plâsmuirilor și se bucură însetați de glorie.

Își împacă mereu conștiința cu amânarea, cu îndeplinirea într-un moment viitor

Gândul că fiul lui Dumnezeu este cugetător, că este om-le mai atenuează disconfortul și lasă răgaz pentru a pune la cale reverii.

Apare în minte că și visarea este o preocupare serioasă-și nu-i însoțită de frica de răspundere

Alt argument găsește că prudența, fapta ce încropește și gândul ce ne definește fac parte, până la urmă, dintr-o ambianță ce ne este dată, ca să amânăm sau să grăbim fapta cu scop precis

Ezită la un pas practic, rămân meditativi

A CLĂDI STATORNIC

Știm să înălțăm durabil. Nu pentru veșnicie
Zidirile noastre se mai prăbușesc
și de atâtea ori ne amărăsc
Cele mai multe rămân pentru a găzdui generații
Doar puține pilde arheologice
Istoricii le vor pomeni curând
Adunare, prăbușire și iar ridicare se simt
în toate câte sunt.
Urmașii vor lăuda și persifla stilurile trecute.
Vor căuta, în momente găzduite de inspirație
și oboseală, forme vii, ce depășesc timpul.
Vor înțelege că durabilitatea este măsura nouă –
însă și țesătura cu mutilări și perisabilități

Măinile noastre își știu datoria:
Să primească prieteni, să clădească o parte
din pământ spre cer, să aducă statornic
ce n-a mai fost
Credem în harul înălțării, în legământul
că brațele și mintea și simțirea înseamnă
permanență.
Esențele își așteaptă clăditori în forme
integrale

PRINCIPIILE ȘI INERȚIA

De ce nu avem dreptul la o liniște continuă, intimă
Să recunoaștem că ne-am găsit de rostuit
Și am întregit plămada. Am măsurat cu pasul,
Cu aparatele și-am hotărât.
Punerea orânduielilor cunoscute și a celor
Pe care fiecare și le știe, nu înseamnă sfârșitul.
Înseși regulile ne arată o putere minimă
Dreptatea și obișnuința bună ne stau la îndemână
Nimic nu s-a terminat.
Se schimbă normele de vreme impuse și apar altele,
Puse pe baze opuse.
În orânduiala vieții cu atâtea parcele – se mai ascultă
Părțile, se mai pune câte unul în locul celuilalt -
Se întregește cu nebănuite exemple viața.
Culoarea, condeiul, computerul, penelul, mișcarea, dalta,
Vioara și multe altele pentru a face lucrarea
ne pun
În față un tablou cu destine pe cât de proprii pe atât de
comune, frumos și drept să fie admirat.
Din răspuțuri se luptă principiile cu inerția.

IMPREVIZIBILITATEA

Gesturile să ni se potrivească la fapte,
La încântare, la disperare. Ce schimbări ar fi!
Nu ne așteptam ca în fața durerii să râdem –
Și cu atât mai mult să ne confundăm suferința
Cu o bucurie mare.
Așteptarea ne era să plângem cu toții,
Să ne întristăm la nedreptatea sfâșietoare
Iată tablourile surprinzătoare :
Unii se roagă ca să se întetească lupta,
Spectacolul bătăliei să nu aibă sfârșit.
Alții îi aplaudă pe cei căzuți.
Sunt insensibili la teroare
Cei din stânga huiduie, fac zgomot să reînceapă
Ostilitatea cu primele lovituri, că ei au
Întârziat puțin.
Din partea opusă răutatea se ridică cu brațele
Spre cer.
Au ajuns să simtă bucuria unei înclăștări.
Măcelul era vrednic de un țel.
Așa vedem un spectacol meschin.
Competitorii, mai mult cu moartea pe față,
Așteaptă să fie lăsați să plângă, să spună:
Dă-ne Doamne o alură de fii, care să
Facă cinste speței
Imprevizibilul ne-a crescut cu anii,
Mai bine rămâneam copii.

ORDINEA EXISTENȚEI NOASTRE ÎNTRE FINIT ȘI INFINIT

Poate da infinitul măreție omului, când viața înseamnă trecere
Perisabilitate, uitare ?
Se poate cu limitele puse de o mișcare închisă, tăiată
Poate infinitul să ne asigure măreția ?
Dacă nu este legat de gloria omului, de înțeleșuri
Și nevoi ce se constată aici pe pământ el poate
Doar să-și soarbă trufia în liniște ori în zgomote asurzitoare
Rolul îi este în contrast cu preamărirea
El poate da un semn lucrării perfecte și-i important
Pentru Dumnezeu,
Pentru monumentalitatea ajunsă la ceruri.
Gloriile sunt mărginite în lumea nesfârșită....
Să ne gândim că pe tărâmul nostru cugetul
Și simțirea le vrem nețărmurite.

Finitul își are măsura și mândria sa când se repetă
Atât de mult pentru a crea impresia necircumscrisului.
Își suprapune cu nonșalanță ciclurile,
Pretinzând verticalitate și prezența hotărâtului.

El, delimitatul în spațiu și timp, nu se oprește
Din încercări de cuprindere a necuprinsului
Și pentru impresie stă detașat și râde de interpretările
Ce vor să-i stabilească rostul, ce nedrept vor
Să-l micșoreze.
Și totuși ne precizăm locul, așezarea între micime
și măreție, între necunoaștere și cunoaștere cu teze,
antiteze și sinteze, în cicluri ordonate și obscure

.

CONSTRÂNGERE ȘI LIBERTATE

Stați frumos în locurile fixate, că pereții vă întrec înălțimea
Și veți fi feriți de intemperii
Grațiile ce vă înconjoară vă amintesc că sunteți vii...
Este adevărată silnicia, dar vă spunem cum puteți
evita unele disconforturi, făcând economie.
Mâinile să le puteți ridica în voie la ochi, la urechi,
Fiindcă spațiul nu vă încorsetează.
Dacă vă aliniați după regulile de la afișier mai rămâne
Loc și pentru decorații și pentru neîngrădita reverie.
Uite că printre voi au mai rămas goluri
În care să fie plantate spirale.
Ele vă sugerează independența și urcușul, și căutarea
ce cuprinde cugetul
În cazuri mai rare pot fi detonate spre înaltul cerului
Artificii; beneficiile vor hotărî momentul
Mai aveți în punctul circumscris, slobozenia să vă
Păstrați credința în divin;
Să vă rugați cât poțiți.
Depinde de sensibilitatea voastră, dacă și când
Legătura cu Prea Înaltul o credeți de trebuință.
Era să uit – puteți să plângeți, dacă știți la timp

Să vă opriți.
Am fost nevoiți să așezăm peste tot bare metalice.
Ele dau siguranță și o încadrare artistică edificiului,
Incită imaginația la disputa dintre silnicie și neatârnare.

DEZORDINEA CĂUTATĂ

Răvășeala născocită zadarnic transpiră,
De rămâne o zbatere sterilă
Ea vrea să fie pentru creator ordine
Mai subtilă,
O abatere de la obișnuința docilă

Mari nădejdi se pun în obținerea noului valoros
În spargerea tiparelor de către
Neastâmpărul creativității virtuos

Cunoscutul tradițional împreună cu noutatea
Sunt modele trecute
Și în eboșă peste tot văzute

Ordinea cu formele-i dezordonate
Se întinde în viață și în arte

DISCURSURI INTERESATE

Autoritățile la tribună doresc ascultare
Și o adâncă plecăciune
După obicei au luat poziție marțială
Proiectele sunt înfășurate în drapele
Cu, bineînțeles, viziunea responsabilă,
Cu liste contabile
Forțate –s clipirile din ochi
Zâmbetele împart promisiuni, tensiuni și
Ilaritate
E vorba doar de votul cerut
Cei pesimiști și mulți își au viața lor...

Iată adunarea se împarte după trăiri;
O alură de servilism îmbucură oaspeții-
O cred sinceră considerație
O mai mică înclinare a capului,
Cu atenția pierdută în vociferări,
n-a fost așteptată și a venit
Până la alegeri mai e timp și vom promite
Toleranța ne este cunoscută în lume
Izbânda pe jumătate s-a obținut
Oricum ne vine rândul la guvernare.

O poziție de o trufie rară
Câtiva nu-și pleacă capul
Nu vor să fie ascultători inocenți
Vor fapte și decență
Iscusiții vorbitori sunt cuprinși de fiori,
Uite că n-au preț, nici grai să cucerească
Dar iată că destui își întorc dosul
E limpede semn de dispreț
Puterii îi repugnă cum pentru o simplă
răsucire, un fund împins în față,
trebuie în loc de momentul măreț,
să guste ofensa.

AJUTORUL

Ajutați-mă, vă rog frumos!
De la orașel la metropolă
Vezi peste tot mâini întinse
Ochi ce-ți înțepă trecerea ritos
Pălării pe caldarâm
Ologi cu răni deschise
Ce mult a crescut urâtul
Cât de copios se lăbărțează
Nu mai e loc pe stradă

Ce-i ajutorul, ce podoabă a dat minții?
Știm cum au pus mână de la mână,
Pentru a îndura viața
Erau înălțări în care Manole cu toți
frații se zideau
și orașele au crescut, le-a fost răsplata
Au sosit și pretențiile cu ale minții
și tehnicii împrumuturi
Azi inima bună și-a găsit cunună
În cauze și efecte ce înduioșată sfinții
Într-o clipă liniile devin mai curbe ori drepte
Croind viitorul.

Avem nevoie cei hărăziți să stăm împreună
Clipă de clipă
Să ieftinim piețele.
Sufletul să pună gratii pe a moralei trepte
Mâinile să țină sus greutatea
Viețile ne sunt ușor de strivit
De duhuri nedrepte

ÎNGENUNCHERE ȘI REVOLUȚIE

Pe speța umană au fost puse greutatea,
Iar târâșul să fie din când în când scăpat din vedere
Un răstimp apropiat a fost numit epoca de aur
În 89 mulțimile s-au adunat, au îngenuncheat,
Au proclamat Revoluția
Se înflăcărează, plâng, cântă-înfașurate în
Noile drapele
Oratorii se mai încurcă cu apelativul „tovarăși”
Roșul, galbenul, albastrul pe pânzele ce fâlăie
Au în mijloc o tăietură de forma inimii
Popii, greu de cunoscut, întind mâinile spre steaguri,
Spunându-le Lumina lui Dumnezeu
Să vină și să nu se oprească puterea mulțimii
Cât vezi cu ochii omenia și dreptatea să ne mângâie
Că ne îngemănăm cu a Infinitului Coloană
Decembrie 89 a fost riposta fierbinte la rece dictatură
Agitația nu s-a oprit. Timpul trece.
Se discută greșelile, mai multe ca oricând.
Nu-i prindem pe hoți, deveniți miliardari, deputați,
Primari, miniștri, președinți,
Nu-i cunoaștem pe corupți
Știm că avuții își plătesc povățuitori

Iubiții se jură că pentru noi trăiesc să fie bogați
Și iată-i familiari!
Te poți revolta și primești o amânare pe mâine –
Speranțe peste mări și zări...
Din culorile cu spectrul luminii
s-a vopsit Revoluția;
cu întunecimi și îngenuncheri,
cu dorința suspinată de a pleca la alte case,
Cu speranțe furate.

ESTE ULTIMA CLIPĂ

Orologiile lumii arată că timpul este neiertător
Regele-om se duce gol dincolo
Clipele îl arată când zeu, când un nimic.
Poate un asemenea adevăr să ne convină ?
Rar știe să ne învețe
Și nu-i pentru oameni tineri
E drept că în felu-i neîndurător pe nimeni nu
Nedreptățește...

Câți se rușinează de urâtenia firii
Când știu că neomenosul drum îi îndreaptă spre sfârșit?
Poate atâția câți trăiesc într-un cătun
Orgoliul și hulpava voință, îndeamnă a crede
Că vor fi rămași în inimi pentru nisipul adunat

Ce vorbe! Nu-i nisip, este palat!
Câtă ipocrizie, vreți viață fără desfătare?
Și ce avere să fi lăsat urmașilor?

Nisipul strâns cearta o naște ușor
Umplutul dă aripi, liniști și neliniști
Și nu se oprește.
Adunatul e viața, talente, zbucium și moarte
Și prăpastia dintre pauper și moștenitor
Crește balonul, se ridică peste măsură;
Stăpânul pe întinderi și destine așa a socotit
Clipa ce sparge n –a greșit niciodată
Cade și nisipul,

se arată talionul
Mare a fost obolul și scurtă calea
Vor fi mai mult prețuiți, înțeleși că-s destine
Cu ale lor vicii?
Cu aceeași greșeală să trăiască și după moarte?
Ori în ultima clipă se va da dincolo
Verdictul neantizării în chinuri?

OBICEIURILE IUBIRII ȘI URII

În nelăudate privințe am rămas de-a pururi aceeași
Clădim tiranii conflicte
Crește iubirea, ura o pândește,
Se înalță și ea; n-au oprit-o cele sfinte
O ridică despotice impulsuri, încleștare diurnă –
Că o altă armă a puterii vestește
Semenii nu vor să-și iubească dușmanii
Se mai împacă, dar nu pot uita.
Că-i țesută iubirea și ura.

Talerele iubirii și urii sunt date
Să fie văzute și auzite
În casa urâciunii legate –
Pe viață și pe moarte
Ciudată ursită – seducție, miracol, forță, artă.

De câte ori iubirea vine acasă cucerită?
Să stea la masă fericită?
De câte ori se îneacă în ascunzișurile inimii?

DIVERGENȚELE SMERENIEI

Prea multă demagogie –
Ți se spune
Și puține umiliri asumate
Luptați să fie viața dreaptă!
În jur se îngheșuie duhovnicești însușiri
Îți lipsește doar o strigare și-i găsită calea
Zilele ți-s deschise cu adevărul mărturisit
Fii cucernic caută adevărata viață!
Nu asculta înșelătoare vorbe
Cu bucurie ia-ți îndrăzneala
Iubirea de țărână e sfârșitul,
E demonica trufie
Nesmerit nu vei avea parte de rai
Dați-mi crezare
Umilit și sfios toți o să te iubească
MORALA :
Răbdarea sfioasă, îndrăzneala –
Îmbrățișate-s cu rele și bune

FALĂ CLOCOT ȘI MICIME

Omeneasca fală vrea să se arate;
Fruntea se ridică,
Pe cât și coboară,
Fala și micimea fac pasul umăr la umăr
Voința-i ardoare...
Sorbită-i mândria zi și noapte
Privirea nu vede ridicolul
Adorația-i zbucium, orgoliu neobosit
Ne asurzesc vuietele, clopotele purtate de fală
Constelațiile își țin ochii la inimile ce bat
Setea usucă gura fierbinte,
E clocot din pământ la ceruri
Singură moartea pierde visele adorate
Se continuă, știți cumva, spectacolul și dincolo?
Veșnică-i creșterea în trufie și micime

RUGĂCIUNEA DIALOGATĂ ȘI JUMĂTATEA DE MĂSURĂ

– De ce avem de toate și ne lipsesc din toate?
Dumnezeu știe...Vrem o, Doamne, un răspuns
– Sunt calități alese din ce aveam mai bun
Să nu fiți închipuiți, alese după măsura voastră...
– De ce se întâmplă ca suferința să ne aducă regrete că
Avem simțirea?
– Judecată simplistă. Sentimentele nu-s oferite doar
Pentru bucurii.
Unde ar fi vibrația, tensiunea, împăcarea?
Nici rațiunea nu-i după dreptate și cunoașterea
putea fi mai întinsă. Dă-le Doamne după voia noastră!
Este o glumă. Nu veți fi capabili, după jumătatea
de măsură dăruită să vă încântați de o minte mai aleasă
Totuși, răsplată vă așteaptă Premiez puțin câte puțin
Cunoașterea, judecata și arta –
Moralitatea se întâmplă foarte rar.
Ne plângem de slaba memorie.
Tânguiala-i neîntemeiată.
Ținere de minte v-am dat mai multă decât judecată

Și iată nu uitați ce s-ar cădea mai puțin să vă amintiți
Fără voia mea memorabilul îl ignorați, încercați
Să nu-l uitați
Voința ne este cea mai slabă
Vrerea v-am legat-o de simțire.
Hotărârea puternică v-ar prăpădi
Pașii și pretențiile îndrăznețe ar întrece
Cu prea mult cumpăna ce v-am lăsat-o
Vedeți ca rugăciunea să țină minte jumătatea de măsură
În alt chip dialogul se pierde în ridicol!

BIRUINȚA

Proiecte și zâmbete vrute
Urcușuri și zile cu soare
O cugetare aleasă izbutește. Ținta-i mai sus
Și-i chiar sus de tot
Firește, tăgăduită de prefăcuți
Pricopseli pentru toți
Și așteptări perfecte

Multe zile mohorâte
Încornorează intenții ce se ce se voiau biruință
Aici nu se simte nici o rușine
Ce onoare?
Victoria învrăjbește, supără și bucură
Nerușinați sunt numai dușmanii
Ei pe pământ, iar adevărul mai sus de nori
Nu mai este deferență
Nu, i desconsiderată macularea
Doar terfelirea se provoacă în chipuri nesfârșite

Prietenii au nevoie de roluri exacte
Se împart supuneri, calculează riscuri
Ce încovoie la pământ
Îndrăzneții actori, ce știu învinge, declară:
Strădania ne-a adus înălțimea de pe piscuri.

PAGINILE VIETII

Numărătoarea se întoarce din timpul tău
Și al meu cu micirea rotundului
Curge fără astâmpăr, naște, crește și omoară lumi,
Zgârcenia-i stă în ce păstrează
Pagina sărbătorită îi și ea cu trecerea zidită.
Dar iată ambiții-alții le zic idealuri ce rareori
Se lasă cu viața unite
Oameni-s ca zilele de multe feluri
Și pun mâna pe avere faimă, pe biruința cu răul,
Cei mulți se descurcă cum pot...
Timpul presară motive de tristețe
E drept că pe la noi de foame mor puțini.
Ne ucid bolile, durerea, rana nepăsării,
Datul pus pe filele de calendar.
Oglinzile arată cu finețe:
Ce-i fără întoarcere desparte necruțător
Și pe rând „zâmbește noilor veniți”
Abia sosiți pe lume ei plâng.
Este presimțirea clipei ce apropie de cel din
urmă nemaîntâlnit.

SPAȚIUL NOSTRU MINUNE

Este cu atâtea taine și se numește locul nostru
Și are și nu are contur
Pricepem întrucâtva că se termină și nu se sfârșește
Ne rotim capul și iată punctele cardinale
Mai știm apropiată reușita de privim acest cerc,
Punând la pândă simțuri și frunți gânditoare,
În ani și milenii de-a rândul
Sunt cele trei sute șaiszeci de grade
Ce pornesc de la înălțimi diferite,
Pentru a sparge mărginirea
Înaintare cu poticneli și tot atâtea reîntoarceri

Iată observăm embrionii și elipsele întinderilor
Și micimilor.
De ce sticlă sunt apropiate pentru a fi ajunse?
Aparatele mai poposesc asupra unor ciudățenii
Care încă nu au nume
Creăm modele, devoalăm dintre enigme,
Zi de zi prelungim visele...
Spațiul își dezvăluie unul, apoi altul din secrete
Din nesfârșitele forme ce tot cresc
În constelații se mișcă culoare în tumult de nedescris,

Alteori discret până la negrul perfect –
Apar petele negre
Ele asigură contrastul și apropierea cu
lumina stelelor, sufletul nostru, cu minunea lumii.

CHIPURILE NOASTRE

Cum ne-am ocupat casa,
Cât de demn ne-am
Primit chipurile?
Știutul pe seama celor din urmă
După îndelungi și iscoditoare aplecări
Suntem așa cum ne vedeți din întâmplare, aranjare?!

Stă ascunsă în colțul nostru demnitatea
Mărginește calcule, lașități și vrednicii
Cu tonuri și ascunse șoapte
Seamănă cu anii ce nu mai ajung la bărbăție-
Ce oroare când îi vrem toată grandoarea
De vrea onoarea să se rotunjească în veșnicie,
Să recunoaștem că ni-i timpul scurt
Suntem demult și chiar acum nou născuți,
Chipuri, enigmatice noduri.

CANOANELE NOASTRE SCRISE PENTRU ALȚII

Din preistorie am trăit în lumea canoanelor
Mai târziu li s-au spus canoane de frumusețe
Și-au fost inventate pentru a obliga mult chipurile
După măsură
Privite imediat cu suspiciune
Oamenii și-au dezbrăcat hainele,
Și-au lăsat capul măsurat
Au fost de acord să mai lungească ori lățească
Artiștii-regii destinelor în bele-arte, au hotărât:
Zece, opt, șapte, șase – de la bărbie la cuprinsul părului
Și de-a lungul trupului
Ce să facă pentru potrivirea unei oglinzi a sufletului?
Tot privind i-au dat numele de ochi
Au urmat gesturi știute să nu fie cumva deochi
Au criticat pe cei ce nu știau că ochiul se cuprinde
De cinci ori pe ovalul feței până la urechi
Cu ochiul a urmat multe opinteli
Înălțimea privirii a fost găsită – că-i linia de orizont
Dar nu s-a știut numerota frumusețea oglinzii
S-au dat replici îndrăzneților ce se iluzionau

Că văd aidoma ceea ce este
Au trecut la expresia sugestivă a palmelor,
La armonia lor cu privirea
Și-n grabă au mai pus, scăzut,
Casă fie cât capul până la podoaba capilară

Pentru a nu-i dezorienta pe artiști
Ce-i ce și-au pierdut părul să-și mai planteze fire
Dacă sunt săraci să nu pozeze,
Să-și cumpere pâine.
Totuși, părul să fie egal cu nasul fruntea și urechea,
Dar oare mintea este cât fruntea ?
Discuții nesfârșite a născut nasul,
Dacă să mai facă până la gât o dată pasul?
Ce-i când e mai lung, scurt, cârn?
A urmat gura cu buzele-i, lățimea, locul potrivit...
Natura face risipă în a-i dezice locul
Și cum să mai fie că și ea oglindește trăirea?
Împăcări de preț în lungimi, lățimi au avut
capul, gâtul, umerii, picioarele, degetele
și fără uitare alte părți îndreptățite să apară
Pentru frumusețea firii s-au scris reguli
Pentru alții, întotdeauna pentru alții.

DASCĂLII

Știm să ne alegem dascălii?
Se văd icoane de mari învățați
Viitorime, nevoie și simțire le este numele
Și le-am memorat
Spinarea le poartă alese înfățișări
Arcuită-i lumea deodată
Este premiu pentru ei și cei ce i-au urmat
Veșnică regulă de aur alegerea
Mulți se vor magistrali și nu-i ușor
să-i despați pe buni de cei păruți
Se cumpără faima de făuritori de geniu
Odată cu rangurile primite festiv
Ne-a rămas îndârjirea de a căuta un temei
În raze de adevăr, bine și dreptate
Nu se poate să nu vezi cum dascălii,
Cu spinarea lor încovoiată, îi poartă spre glorie
Și pe cei care îi desfid
Ei în față vor să-ți povestească
Ce drumuri ți se deschid
Să-ți spună care ți-s deschise.

ANII ÎNTUNERICULUI

Număr n-au zilele și anii descendenței
Pot fi numărate rasele, popoarele, continentele,
Aproape tot ce-i de bine.
Perioadele și ariile negre n-au cifra evidenței
Degradarea vine; imagini, nenorocite evenimente
Oameni ca și noi duși cu vagoanele pierzaniei
Știri curente...
Maltratați de torționari pur sânge
De mult au apărut tartorii și mașinile de tortură
Bestialitatea mereu învinge
Repulsia, netăgăduită viitură,
Propune cursuri ale ceasurilor de noapte
Nu erau prea multe orele răului, deznădejdlor,
Fricii de moarte?
Ca să țâșnească sângele-n noroi cu prima
și cea de-a doua natură
Blestemul a venit cu ținerea biciului în mână,
Ținută, în felu-i urât, fără cusur
Spunându-și ordine, dreptate stăpână,
Cu plecarea frunții
Jaful, crima încovoie măreția
Ce scârnavă și întinsă fire
Născuții să fie răbdători!
Cele ce vin să fie sfințire
Se doreau viteji – și iată-i temători
Așteptau o lumină ce n-a fost sub Soare
Jertfe pentru înălțarea

MINUNI VEȘNICE ȘI PIERITOARE

Prezente și trecătoare
Muritoare și nemuritoare
Apropiatul, îndepărtatul minunează
Veșniciile trecute în cântări,
Încântătoare slove și-n lexicoane
Altele-și așteaptă pasul arzătoare
Multe uitate sunt măsura plecării pripite
Nesfârșite pășiri grăbite, tremurătoare
Miracole în suferință și-n exaltare
Se nasc și au fost și iar vor să se nască
Cresc, descresc, curg împliniri și abandonuri,
Bulgăre, suflu, pastă.
Firicele de nisip stau de suporturi
În călătoriile stelare
Frunțile înfierbântate se reazemă
în splendoare.
Frunzele și florile le dau conturul lor
dimineața –sentiment de grandoare
Seara-i lapidarul norilor.

RELE SAU BUNE

Drumuri născute și încălcate de dispoziții
Țesături înnodate cu fire
Împotriviri
În față diurne mănunchiuri, pe spate subtile
Se numără, se fac comparații
Și analize – de ne încântă ori neavenite
Mai rar trece o zi săracă în vexații
Durerile sunt destinate
Se recită poezie, se vorbește despre
credința diferită
Se evocă dreptatea, adevărul și frumusețea
Prezente sunt in Justiția și întinsa minciună
Laude pentru când respingem josnicia
A minții podoabă stă gata să învețe
Dezlegări mici, mare este cazna
Forțele împing și pașii sunt mărunți cu două fețe
Hăul, tot în față – nu-i găsim mutarea
Ceață în mișcări, între trebuitoare punți
Binele, durerea, iubirea se vor indifferente
Catastrofele vinde la tinere la cărunte frunți
Atât de puțin plăcutul, hidoșeniile prezente
Fiindcă atât de puțini îi iau pe alții în seamă
Răul avut, binele sărac rămâne
Lideri ce ne spun că relele sun bune
Locuri și timpuri cu trame stăpâne.

STÂLPII DEMOCRAȚIEI

Avem și mai căutăm piloni de susținere
Cu trudă, peticire, demolare și zidire,
Înțelesuri în cumpănă, egalități, dreptăți, libertăți
Formale
Cu saltul de la împărțeala primitivă,
La fracțiunea bogată și penuria adusă de toți anii
Declarațiile democratice, ale tuturoră,
Bogățiile mai puțin

Comunitarul, refractar până într-o zi, câștigă puterea
Ajuns minoritar ia partea leului
Batjocorește bisericile, oriunde ar fi
Comandă aplauze, se schimbă rolurile, istorie reală
Furnicile rămân tot cu bobul împărțit în două,
Demagogi bogați,
Spirit și trup neîmplinite-
N-a fost să fie, sunt lăsate cum au venit
Se bucură populismul; a fost ales primul
stâlp al democrației

LUMEA DECEPTIILOR

Omul stă să le dezlege pe cele insuportabile,
pe cele convenabile
Piedici și sclipiri în încercări și abandonuri
Tot schimbări, trupuri și imagini neclare
Nu pot fi numite fiindcă se aseamănă
Ori diferă după număr
Sunt corp și spirit,
Produc contrast, sunt vii și le povestim

Orele pentru creștere au fost prea puține
Calea desăvârșirii necinstită
N-au fost vremurile noastre
Ce nedrept, timpul scurs
În zadar dorim justețea încarnată
Bulgărele-om s-a oprit la troc
Dezamăgiri în cheltuiala nefirească
Deceționate sunt iubirea, ura,
Rămânerea pe loc.

SĂ FACEM DIN BOMBE JUCĂRII

Cerul este mult prea întunecat.
Peste tot se află răutate și nepăsare,
Îmbogățiri ieftine și ilegale
Și iar îmbogățiri și vandalisme pe seama bombelor
Ce ar trebui să fie ca bombele să moară
să nu se mai nască?
Să învingă bunătatea în ținuturile în ținuturile așteptării
Frumusețea simțirii să fie începutul preschimbării
O, avem noroc cu teama de a ne ucide singuri –
Ne șoptesc specialiștii
E cernita povață...
În joacă, dacă noi vrem, aranjăm încărcăturile
explozive în bătaia vântului,
Dar unde le va duce vântul?
Le putem supune, face obiecte de joacă ce vor
adia obrajii voioși ai odraslelor noastre.
Pentru ca peisajul să fie și mai atrăgător – le vom
aranja între fructe și flori, la geamurile caselor
voastre.
Dezarmonia prezentă este atât de înțepătoare
că nu ne vine bine jocul cu vorbele.
Orice joacă se termină pripit și pustiitor
Vine cu prestigiul său verdele nostru și ne cere

protecție pentru minte și reverii,
ne imploră distrugerea încărcăturilor letale,
locatarii sunt încă vii
Vrem cer albastru! Priviți-l, este noroiu,
în ton cu bombele ce singure nu vor să se
preschimbe în jucării.

SOMNUL ADÂNC

Am avut un somn îndelung și ne-am pierdut
obișnuința bună
Ocupanta letargie apleacă capul și molipsește.
E uitată fapta și vigoarea
Înclinarea e pe a cercului cadran, după unghiuri diferite
Priviți purtarea!
Ce puțini își țin verticalitatea
Iată urmarea :E pierdută cu ușurință libertatea
În înțelesul mulțimii cuvântul pierdere înseamnă
mai ales pagubă la cântar, distrugere, alunecări
de case, neșansă la jocuri –
și nu înfrângerea prețuitei vreri.

Îngenuncherea a însemnat și trădare;
Condeie ce și-au vândut onoarea
La spălare a fost pus mentalul
S-au îmburghezit ipocriții; profitorii principiilor
comunitare,
Somn adânc, visare bolnavă, talente bolnave
Sclavia a fost numită libertate și i s-a spălăcit
chipul
Activiștii i-a învățat pe letargici că duc lumea
înainte, după propria dorință :

Sunteți muncitori-conducători și aveți o singură
năzuință și voință!
Regulile ciudate se schimbă, dar nu cu cele visate.

FLORILE CALCULATE

Ordinatoarele, ele însele, sunt flori
Construite după plăceri de inventator
Vor înmulți florile, când iubirea și măsura
vor pune forme imitative în lucrarea lor.
Contururile lamurilor sunt adesea prea exacte,
Lipsindu-le desenul viciilor,
Coboară și se ridică la înălțimea artificiiilor
Căutările vor recunoașteri aureolate,
Obsesii împrumutate robotului de artistul
ce-i stă în spate.
Zece petale, zece frunzulițe –și iată perfecțiunea,
Decada. Se crede depășită fada.
Remake-ul, după ce a învățat de la om măsura,
jumătatea, cubul – și-o arată –
Și se vede neinspirată.
Sensibilitatea pentru flori întrupată în surogate,
în fel de fel de creponate,
culori tonuri, nuanțe ciudate.

VREA SĂ DESCOPERE ADEVĂRUL

Singur ar vrea să afle adevărul
Și-a întins auzul...
Ochii după atâtea urmărituri și-au primit forța de a găsi
Ei au luat chiar o parte din culoarea miraculoaselor
aparate, puse la testare
Nu le-a venit greu cu grăbirea către adevăr
fiindcă erau cuprinse de patos dintotdeauna
Azi examenele pretind stăruință, jocuri cu
exemple multe și oameni în mănunchiuri
ce așteaptă sosirea adevărului
Înfățișarea celui ce vrea să cuprindă tainele
este însoțită de oglinda nerăbdărilor,
Uneori de imaginea împlinirilor
Înfățișarea, nu-i de mirare, se ascute, semănând
în totalitate a cerebralitate.
Savantul nostru își etalează îmbujorarea ori
paloarea – când probează între spuse și lume
fidelitatea.

SCHIMBAREA, CALEA TUTURORA

Schimbarea nu este firea cuiva
Este calea tuturor
Joc imprevizibil, rod ajuns la maturitate
Fire grăbită la mutilare
Răvnesc după nou
Adesea sufăr că nu rămân pe loc
Durerile-s de la început la sfârșit
Molcomul se naște din întinsa visare

Încetul și revoluția aduc tot atâtea bucurii.
Sigur că părerile, religiile, sectele îți vor binele
Dă Doamne să se potrivească sufletului meu
Părerea că Pământul și stelele ne-au fost date
Este bună pentru cei ce cred.
Pentru ceilalți cele găsite sunt istețime, prefacere
Sunt răi și blajini care nu recunosc nimic
Epoca ființează
Și este împinsă din spate de celelalte
Toate pun umărul – e calea tuturor
Nerăbdare avem ca să fim tot noi în alții
Nu ne-am schimba cu nimeni!
Nădejdea-i în schimbare.

MODELE ȘI VISE

Atâtea file cu principii, ordini, adnotări în subsoluri
Cărți, spectacole, volume în imagini –
Vrem eroi de basme în propria-ne făptură
Năzdrăvăniile bune – cu noi cei răi
La greu să apară mâinile apropiate
Să ne întărească după pofta de dreptate
Cuvinte și pași în fiecare zi să ne chivernisească

Se strecoară stricații și lașii
Sunt mulți nu pot să dispară,
Unii ne sunt prieteni și frați

Nu vrem obișnuitul
Viața nu ne ascultă
Îl dă cu falsuri și adevăruri între minciuni
De căutăm cinstea
Este cursul cu așteptări și vise
Timpul este strivit că se aruncă zaruri
Modelele își risipesc viața pentru alții

STĂRUINȚĂ ȘI IUBIRE

La ce ar putea duce perseverența noastră?
Desigur la construcții în trepte,
La potrivirea rectilinie a cercurilor pe o axă verticală
Deasupra atâtor rotunjimi, la un moment dat
se vor găsi față în față ochii noștri. Se vor privi.
Chipurile vor aștepta raze noi spre cercurile tot mai secate.
Le este locul destinat, presărat cu răbdare, cu dăruire
Ele arată celor ce vor să priceapă înălțarea, stăruința
În a se înțelege și dorința de iubire
Să nu pierdem la sosire vremea

Dacă dragostea, cu toată truda dată de neoboseala încercării
nu iscă așteptarea, clipa-i poate fi pândită ivirea întârziată
O dovadă a dragostei, a așteptărilor îndreptățite
vine dinspre cerul cu bolta tot mai înaltă
De ce ar ave alt motiv să se întindă fără marginire ?

Iubește cu poarta deschisă!
Dacă-i închisă nimeni nu știe cât rămâne ferecată și

dacă se mai deschide...
Mai sus de ură, neomenie stau mâinile ce se cuprind

NOROCUL

Între durere și bucurie,
Stăm noi, crezând în mișcarea datului
Fericirea ne îndeamnă să nu pierdem din față norocul
Care pornește spre voie-ne ursita
Șansele să fie ținute sub lacăt, că-n neant rămân
Uneori, strecurată mita, mai revin

Dorim câștigul
Se arată devreme, norocitul nu-l recunoaște
Prietenii îl sfătuiesc să nu-l oprească;
Norocul este cu sine prieten
Este pereche cu drăcuitul

Nu poate fi adus și ținut locului de trifoiul
cu patru foi ori chiar de potcovite
Apare în haine zdrențuite,
Ne uităm după înfățișări de prinț,
Cu apa vieții purtată în vase aurite
Un motiv îi trebuie mofturosului
și-și caută alte adrese, preferă palate
La săraci câte una la o sută de pătrățele
După tradiție o să-ți ofere hârtiuțe, steluțe,
iconițe, cărăbuși și atâtea premii mărunțele
De când vorbim l-am pierdut fără veste
Norocul este o întreagă poveste.

EFEMER SAU ETERN

Înfățișarea cu urechi, bărbie, ochi frunte și nas,
a noastră desigur, n-a mai fost închisă și încercată
de o linie atât de conturată.

Și totuși pare a fi efemeră fiindcă liniile sunt
mai mult sau mai puțin închipuite ca să ne imite chipul,
apoi ele nu au veracitate, ci doar verosimilitate.

Și chiar dacă ar cuprinde pentru totdeauna de toate,
modelul luat pentru înfățișare va dispărea
Iar pentru exacta fotografiere cine va inventa un
ecran atât de mare pentru toți și toate

Focul ce topește gheața și se înalță deasupra
faptelor lumești, spiralelor vieții ne pare pasager
Gheața oricât stă și oricât vine în spațiul nostru
este vremelnică –în timp cu bucuria și disperarea ce o însoțește
Sunt eterne cercurile și pătratele, nesfârșitele spirale
și construcții dreptunghiulare, liniile cu șansele lor
de a închide cuprinsuri și deschide vieți.
Sunt veșnice deoarece ele întotdeauna vor

semăna lucrurilor, lumilor ce se vor naște și se vor stinge
Neclintit rămâne și gândul că prin aceste liniare schițe
se va vorbi și despre conținuturi.
Sâmburele permanenței îl au, îl vor avea și aparițiile trecătoare
sacrificiile, lupta binelui cu răul, tradițiile,
dacă și până când ne vom plimba, vom dăinui
Ochii care ne privesc, oglinda lor, focul și gheața
și zgârie-norii au în ele sămânța permanenței cât
timp ne numim stăpânii lumii.

IDILA ESTE PREDESTINATĂ

Dacă n-ar exista o idilă, o chemare a ei
am fi atât de săraci, fără speranțe, fără sens
Nici n-am ști de ce ne-a fost dată viața
N-am cunoaște de ce au ochii căldură oricât de reci
le sunt nuanțele
N-am înțelege, nici pe cât știm, de ce are surâsul
atâtea promisiuni și taine
N-am ști de ce s-au născut florile, dacă vor să evoce iubire?
De ce se îmbracă oamenii în zile de lucru în
straie de sărbătoare?
Și chiar dacă ar fi flori s-ar ofili de tristețe di prea puține
momente în care cu suflet curat, să fie dăruite
Privirea ochilor s-ar pierde în imensitatea universului,
însoțită de o veșnică tristețe.
O dată cu hotărârea dinainte a idilei Universul
nostru și-a găsit ritmul
Această iubire curată și naivă poartă o îmbrăcăminte
la fel de nesfârșită ca aceea a populației orașului tău
Ea nu-și încheie imaginația plină de dorințe
nici măcar pentru o clipă
Se zbate între speranțe, încredere și teamă.

Atâtea necunoscute cuprinde ceea ce este rânduit să
fie idilă că știința nici nu încearcă să le deslușească.
Arta nu prididește să-i arate fețele, nesfârșite tonuri,
prin tomurile fără de sfârșit ce i –au fost dedicate.
Noi nu le putem parcurge.
Ar fi posibil dacă am neantiza legile firii
Am trăi și am fi martorii ei veșnici

TENTAȚIA FRUCTULUI INTERZIS

Cunoaștem din cartea sfântă ademenirea ce-o face
fructul interzis.

Poate că fructul oprit atrage dincolo de regulile
unei împiedicări oarecare.

Imaginația îi mărește excesiv gustul, valoarea.

Firesc ne pare ca atracțiile oprite odată cu creșterea
durei așteptării, nu doar să mărească dorințele,
dar să ne stârnească puterea de a rezista și discernământul
și până la urmă să ne sporească bucuriile dovezii că
avem voință

Realitățile dezic în cea mai mare parte ce ni se părea normal;
afectul învinge

Nepermisivitățile nu cheamă decât formal discernământul
și voința în ajutor.

Se cere în permanență aprobare pentru îndepărtarea
împrejurărilor păgubitoare, nedorite...

Aprobarea pentru ceea ce este interzis

Mergând pe acest drum cu cât fructul este mai interzis
cu atât mai mult este râvnit și înfrumusețat.

Dacă ceva din cale afară de ispititor s-ar afla pe ape
– un măr interzis – disputa s-ar da între fete și băieți.

Apele line s-ar tulbura, bătălia ar continua

până ce noaptea prin stelele ei ar înlătura conflictul.

Milioane de raze ar veni cu înțelesul unei experiențe eterne:

Fructul interzis este o amăgire.

PÂINEA ȘI IDEILE VĂZUTE

Visând calculezi
Urmează citirea temeiurilor
Te afli înainte de a-ți spune gândul
Inima te vrea faimos făurar –
Se aruncă – și este important spre anume ce
Este unicat și se înfiripă
Ți-ai mai dat așteptările

Apar degrabă disputele
E doar vorba de pâine și ideile văzute
Nu mai există răgaz
Stăpânirea pune ochii pe treptele de reușită
O schimbare mică rareori încântă pe cei apropiați
Și cei care sunt născuți pentru a prăpădi
Încep cu bunele intenții,
Sfârșesc spurcați

Se furișează multe minciuni în oratorie,
Întemeieri și născoceli de o clipă
Armonie în pompa logosului
Ce căutare, ce neomenie...
Răbdătoare aplecările își așteaptă reușitele
Unii cântăresc animozitățile, disputele
puterile, îndreptățirile,
Pâinea și ideile văzute.

MAI MARI ȘI MAI MICI DECÂT NOI

Roadă mai bogate ori sărace
În necuvinte, cuvinte ce-și măresc ființa
Alte dezlănțuiri aduc noi cerințe
Își sărbătoresc încrucișata legătură
Se mai încearcă de nu-i după măsură plămada

Promisiunile sunt infinite,
Doar din întâmplare se onorează la ziua prorocită
Materia cenușie forțează împlinirea,
Dacă drumețul nu și-a ales o altă potecă
Spiritul și pulberea pământească s-au vrut deopotrivă
Pentru a pritoci omul
Ne-a rămas pentru azi să răzbunăm amânarea
Să ameliorăm suflarea și plictiseala,
Ocupațiile știute, cele ce vor fi născocite
În libertate și constrângere suferințe sonore ori mute
Truditorii vor fi mai mari și mai mici decât noi

ÎN PAS DE DANS

Jocul înseamnă prindere de mână,
Atâția zic cuprindere de ochi și suflet
Batere de pași, rotiri și gesturi...
Stau în așteptare păsările cerului la dansul ivit
Nu prea se știe dacă surprind tâlcul,
Numărând poantele reușite
Păsăreștile comparații nu aduc laude stăpânilor
Stângăciile n-au fost întrecute –
spun din clipiri
Atât că sunt curioase,
Sigure de geniul lor înnăscut
De necrezut, au apărut fulgere pe cer,
Picături în ropote,
Răsuflare întretăiată de vuiete
Coregrafi și ansamblu pleacă în grabă...
Ciudat, cerul nu suportă concurența.
omenească ori păsărească
Destul – să se curme – strigă zburătoarele
În cor
Câmpurile și văile, pădurile și văzduhul
își au jocul lor.
Multe se ascund și se dau pe față,
în pas de dans

UNICUL ȘI FELURITATEA ADEMENITOARE

Și dacă n-ar fi lucruri, științe, arte-
Agerimea minții n-ar fi cuprinsă de nume cu felul lor
Nu am fi diferiți după talente și veșnice dorințe,
Urcușul nu ne-ar bucura, speria când ne încearcă pasul
Creațiile semețe, lecturate la unison, ar aduce tristețe
Ce-ar fi încântarea, întristarea deopotrivă date?
Sminteală născută de aceleași puțințe
De negăsit unicul din ființe
Am face parte dintr-o lume lipsită de roluri
Rămași în primitivitatea unicolui absolut
Confuzie între începuturi și sfârșituri,
Viață și moarte, principii și gângureli,
Îndrăzneala nedeslușită de sfială
Un cuvânt am plânge plictisind
Chinuiți de vaxitatea neplăcută
Când un singur lucru am avea de durat
Unde ar fi lucrările și țelurile?
N –ai putea alege o iubire nici în închipuire...
Lumea-i dată cu deziluzii, nepăsare,
încântare în feluritatea ademenitoare.

RUGĂCIUNE PENTRU DORINȚE ȘI CHIBZUINȚE

A sufletului micimi să poată fi despăgubite –
De înălțimi, volume..., cărți cumpărate,
Căile bătătorite, daniile din biserici
ce-și sărbătoresc numele,
De școlile terminate?
Părerile-s diferite :sunt și nu sunt dezdăunate
Ține-ne, Doamne, parte la ce nu ne ține nimeni;
Iubirile să nu fie uitate!
Nu pot fi potolite,
Nu pot fi nedorite, chibzuite

Sosește pe un dinte din ce năzuim,
Nu cât dorim
E drept că în ținuturile pământenilor
Se fac case mai mari decât trebuința,
Haine prea largi ori prea strâmte –
Și când mărimile-s după omeneasca ținută
Vin vulcani și cutremure-n case,
Materialul este casabil
Ești capabil omule de un spectacol grotesc
Micește-ne Doamne sfâșietoarele dorințe,
Arată-ne celeste chibzuințe

SAVANȚII ȘI ORATORII

Părerile despre lumea toată,
Ca răsplată ni le oferim
Se arată ce ne-am oferit
Firicele de viață și muguri și spuse și isprăvi
Alături e teroarea ce arde vâlstare,
ruinează popoare
Că-i experiența lumii bolnave

Am învățat devreme că multe cuvinte
nu sunt loiale deplinului
Îndepărtate prezentului –
nedeslușite dintre gânduri

Dezvelirea am ținut-o în secret;
Propria nesocotire nu-i o joacă
Să ne facem singuri de ocară?

Rigoarea găsită între grai și fapte
stârnește emulații
Și-au anunțat prezența savanții

Un alt neam de pământeni-
„Actori” cu mâinile întinse și diurne vorbe
Coincidența dintre glas și lucruri rușinată
Zvâcnesc rotocoale de legăminte,
Chivernisind împrejurimile cu duhuri retorice
Ochii ne strălucesc de încredere –
S-au născut oratorii,
canoanele și ornamentele sofisticii

Auditoriul e prezent cu dorința de spectacole

La mare prețuire ajung minciunile
Viziunile, juste, rodnice și inaplicabile,
ca întotdeauna

ASCULTĂ PREA MULȚI SĂRACI

Neam născocitor de lozinci,
Ponegritori de rang și binevoitori cu odraslele lor
Găsesc roluri democrației și libertății
Ce sfidează încercate-ne simțuri
Căutându-și zestre, ostenesc cu certitudinile

Se schimbă istovirea,
Rămâne pe loc înaintarea
Cucerirea măreață vine de la pompoase vorbe,
Aruncate la vederea conaționalilor toleranți

Răbdați regresele,
E cât temerile și Turnul Babel obolul
Se vede licărind progresul
Se schimbă locul și ora celui ce-l privește
Programat este jocul pentru culegătorii
de avantaje
Cei mulți să –și aștepte rândul;
Minunat motiv să fim convivi
Am cugetat de atâtea ori –
Bunul privat este secretul,
Îmbogățiți-vă!

Privim în palmă și timpul a trecut
Se cotește linia, chipul un oval desfrunzit
Nu știe să rămână neted, se gârbovește
Păcat, luminița s-a stins și timpul n-a sosit
Se simt suferințele,

Nu se înțeleg putințele, privințele
Ascultă prea mulți săraci!

ÎNCLINAREA FLORILOR

Din copilărie se îndreaptă spre Soare
Să-i vină puterea, creșterea, înclinarea
Își ia rotunjimea de la astru
Se cheamă a soarelui floare
Știe de unde și când să se încline
Alte flori se întorc să-și arate coroana

Viața-i încercată și aplaudă linii drepte,
curbe în colțuri, închise ori deschise –
Desenate de Dumnezeu cu încântare în fiecare zi

Ascendență-i recunoscută liniei verticale,
E inventată să zugrăvească progresul nesfârșit
Puterea-i însoțită de scumpiri pe care puțini
le pot plăti
Înălțimile sufletești se rotunjesc
cu împrumutate enigme și iubiri ancestrale
Sunt săgeți ce-și caută perfecțiunea cercului
Idealuri toată viața în eboșă
Vine și mîlul ce acoperă așteptării să răsară
Prețul e întotdeauna îndurat
de înclinarea florilor

MATURITATEA ȘI IARNA VIEȚII

Iată cumpăna. Cine o poate citi
precum cea lăsată-n spate?
Nu, nu s-a primit dezlegare!
Vara vieții, așteptare și mistuire
Albastru-oranj și pigmenții galbenului verzui
Destăinuirile cresc cu violeturi roșcate,
Sensibilități de griuri cu degradate tente.
Pasta ce vrea să fie culoare luptă clipă de clipă
cu anii în așteptarea nedeciselor zodii.
Tablourile din galerii arată reușita –
Și când izbânda-i înfățișarea învinsului
Primăverile și-au făcut lanțul lor
Liniile sporite nu pot fi neștiute;
Brăzdează mâinile, chipurile
Toamne partaje ale galbenului păzit de violet
Și tot trecând zilele, coapte sunt
semnele unei drame
Martorii tot vin.
Tremurul se prelungește, puterea descrește
De ieri frunzele cad
Albul vine cu ton răvășitor
Numărul e năruit. Se naște pentru altul
Viața este măsură a culorilor.

OPOZIȚII, ÎNĂLȚĂRI, MICIRI

Truda zilnică și visul trezit
La soarele arzător și recele absolut
Marele de neînchipuit cu micul lui opus
La roșul închis și verdele odihnitor

Optimiști, iubiți, cinstiți,
Pesimiști, huliți, meschini
Servitori și tartori virili

În față demonii asurzesc pe îngeri
Cu ale lor cântări
Zidire de gânduri de la școlari la senili
Balanțe la opoziții și înălțări

Noi ce-am primit suflarea din stele
Cerem descifrarea integralității
Primim rații frugale,
Persiflări, drame, povestiri hilare,
Exaltați de cheia vieții.

Cuprins

De felul împlinirii / 5
Graiul și onoarea / 6
Utopia amânată / 7
O minune critică și pioasă / 8
Lumea și noi / 9
În jurul esenței / 10
Se deschid libertățile și iluziile / 11
Spiritele să nu rămână singure / 12
Replăsmuirea omului / 13
Eul cere / 14
Nemulțumirea / 15
Chemare, unire și ofensă / 16
Vinovăția / 17
Dota săracului / 18
Îndemnurile și izbânda / 19
Minciuna spălată și adevărul ofensat / 20
Cu mâinile întinse / 21
Ce vedem? / 22
Oameni cinstiți / 23
Lumină și flori / 24
Asemănători și diferiți / 25
Părinții paranoici / 26
Ce căutăm? / 27
Cu cât curaj / 28
Frumusețea și hidoșenia firii / 29
Necinstea urcușului / 30
Timpul și progresul / 31
Atragerea voinței și a rațiunii / 32
Spiritualitate și diversitate / 33
Noul / 34
Oglinda sufletului / 35
Ce vor? / 36
Oboseala / 37
Suntem meditativi? / 38
A clădi statornic / 39
Principiile și inerția / 40
Imprevizibilitatea / 41
Ordinea existenței noastre între finit și infinit / 42
Constrângere și libertate / 43
Dezordinea căutată / 44
Discursuri interesate / 45
Ajutorul / 46
Îngenunchere și revoluție / 47
Este ultima clipă / 48
Obiceiurile iubirii și urii / 49
Divergențele smereniei / 50
Fală clocot și micime / 51
Rugăciunea dialogată și jumătatea de măsură / 52
Biruința / 53
Paginile vieții / 54
Spațiul nostru minune / 55
Chipurile noastre / 56
Canoanele noastre scrise pentru alții / 57
Dascălii / 58
Anii întunericului / 59
Minuni veșnice și pieritoare / 60
Rele sau bune / 61
Stâlpii democrației / 62

Lumea decepțiilor / 63
Să facem din bombe jucării / 64
Somnul adânc / 65
Florile calculate / 66
Vrea să descopere adevărul / 67
Schimbarea, calea tuturor / 68
Modele și vise / 69
Stăruință și iubire / 70
Norocul / 71
Efemer sau etern / 72
Idila este predestinată / 73
Tentația fructului interzis / 74
Pâinea și ideile văzute / 75
Mai mari și mai mici decât noi / 76
În pas de dans / 77
Unicul și feluritatea ademenitoare / 78
Rugăciune pentru dorințe și chibzuințe / 79
Savanții și oratorii / 80
Ascultă prea mulți săraci / 81
Înclinarea florilor / 82
Maturitatea și iarna vieții / 83
Opoziții, înălțări, miciri / 84